

Солодка вода

Воронько Платон Микитович

Воду, що пити можна,
На сході «солодкою» звать.
В цій назві щось ніжне й тривожне,
«Солодка» — не смак, а суть. Де пекло такирів, барханів* —
Земля, де немає землі,
Там голови скельних титанів
Одвіку в скорботній золі,
Там зрада озер солоних
Заспраглому —
 в груди ножем,
Там подих вітрів похоронних
За кожним новим міражем.
Я був у пустелях зловісних,
Де гинла душа не одна.
Солодка вода не прісна,
Солодка —
 коли питна.
Стою при дніпровім розливі —
Безмежна солодка вода!
Ми з нею багаті, щасливі.
О будьмо ж усі бережливі!
Як зникне солодка вода,
Сльозами солоними світ зарида.

** Такири — плескати глинясті
зниження в пустелях і напівпустелях.
Поширені в Середній Азії та
Казахстані. Бархани — навіяні вітром рухомі
піщані горби, не закріплені рослинністю.*

Постійна адреса: http://ukrlit.org/voronko_platon_mykytovych/solodka_voda